

[Hassing-Jørgensen.]

det er et Luksusforbrug, som Befolkningen ikke kan undvære, for hvis den højtærede Minister troede, at Befolkningen kunde undvære dette Forbrug, vilde han næppe have fremsat Forslaget; i saa Fald vilde han jo ikke blot gaa Glip af den forventede Merindtægt, men endogsaa miste den, han har.

Naar som helst man kommer i det Tilfælde at skulle undersøge, hvilke Udgifter man strengt taget kunde spare, saa skal det nok vise sig, at det er ens allerførste Udgifter. Den højtærede Finansminister regner ganske sikkert med, at det Forbrug, han her vil beskatte, og som han altsaa nu har faaet Bemyndigelse til at beskatte, er Befolkningen saa kært, at den ikke vil og ikke kan give Afkald derpaa i nævneværdigt Omfang. Ikke desto mindre tror jeg, at det vil blive særdeles nødvendigt for de fleste at undersøge, hvilken Sparsommelighed de herefter er i Stand til at gennemføre i deres Forbrug. Hvis de ikke er kommet ind paa den Tanke ved at betragte Loven om de forhøjede Forbrugsafgifter, saa maa de ganske sikkert komme ind paa saadanne Overvejelser, naar de har stiftet Bekendtskab med den Skattelov, vi her behandler.

Det er fra flere Sider fremhævet, at Skatteforhøjelsen vil blive meget byrdefuld. Hvor byrdefuldt dette Tillæg til Skattens Grundbeløb, 40 pCt. ud over de allerede gældende 15 pCt., kan komme til at virke, faar man en Forestilling om ved at tænke paa, hvorledes Optrækningsterminerne er lagt adskillige Steder i Landet, f. Eks. i København. I 10 af Aarets Maaneder betaler man hver Gang 10 pCt. af det samlede Skattebeløb til Stat og Kommune; Juni og December er fri. Jeg antager ikke, at man ved denne tekniske Tilrettelægning netop har tænkt paa den egentlige Termin, den gammeldags Termin, man har sikkert i høj Grad tænkt paa de Ekstraudgifter, som vi allesammen maa regne med henholdsvis til vor Sommerferie og til Julehøjtiden. Nu kommer den højtærede Finansminister i den førstkommende December med en Optrækning, som naturligvis vil stille sig meget forskelligt, efter som den er paavirket af Formueskat eller ikke, men den vil selvsagt i mange Tilfælde overstige de sædvanlige Skatterater. Der er mange Juleforhaabninger, som maa briste af den Grund, og saa kommer der endda en lille Tillægsgevinst i Februar, lige efter at Nytaarsregningerne har været der, saa det vil ikke blot komme til at gaa ud over Julehandelen, denne Skat vil gøre det klart for os allesammen, at nu maa vi virkelig spare.

Der er ikke saa faa, der under alle Omstændigheder stiller den Fordring til sig selv, at noget skal de lægge op, og der er endnu flere, som i hvert Fald vil have Balance. Den højtærede Finansminister er i saa Henseende et udmærket Forbillede. Det er et Held for den højtærede Minister, at der findes saa mange Skatteydere, som deler hans Synspunkter, at Balance maa man have. Alligevel vil det i mange Tilfælde ikke kunne undgaas, at Skatteydere for at berigtige denne Ekstraskat maa forbruge af deres Reserve. Jeg tænker hermed ikke alene paa dem, som den højtærede Finansminister har tænkt paa, naar han i § 5 foreslaar, at Finansministeren skal kunne eftergive eller nedsætte Forhøjelserne i Tilfælde, hvor en Skatteydere økonomiske Forhold er blevet i særlig Grad forringet f. Eks. paa Grund af Krigsforholdene — jeg understreger, at altsaa ogsaa andre Aarsager kan godkendes —, jeg tænker ogsaa paa dem, der uden at deres Forhold er undergaaet nogen egentlig Forringelse nu kan komme ud for store Vanskeligheder. En Mand, som har taget sin Afsked fra en vellønnet Stilling og nu er blevet Pensionist — det er naturligvis endnu værre, hvis han ikke faar nogen Pension —, kan jo have indrettet sig meget fornuftigt paa den Basis, som han har haft Grund til at stole paa, saaledes at han foruden at leve kunde betale den Skat, som var ham paalignet paa Grundlag af hans Indtægt i det foregaaende Skatteaar — og jeg tænker ogsaa paa Enken efter en Mand, som er sat i Skat af en relativ stor Indtægt i Fjor. Se, hvis saadanne Mennesker har Formue, maa den uventede Skatteforhøjelse jo betales direkte deraf, og hvis de ikke har Formue, vil de komme i meget pinlige Vanskeligheder. At ogsaa Folk, som har Formue, kan komme i Likviditetsvanskeligheder, er jo en kendt Sag. Hvis Formuen bestaar i fast Ejendom, maa man regne med, at det ikke er særlig let at optage Laan. Hvis den bestaar i Kreditforeningsobligationer, skulde det ganske vist være sikkert, at Laan kunde faas, men vi har jo oplevet Perioder, hvor det blev nægtet. Hvis man i saadanne Tilfælde skal realisere Kreditforeningsobligationer, betyder det allerede nu et oplagt Tab paa 10 pCt. sammenlignet med Kursen for en Maaned siden.

Jeg ved ikke, hvorledes en Rentenyder i Overformynderiet vil være stillet. Han har indrettet sig paa at leve med Henblik paa den Skat, som er paalignet i Henhold til hans Indtægt i Fjor, og nu kommer saa denne Ekstraskat, og han har ikke nogen